ସୀତା ରାମ ବନସାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି

ନଭେମ୍ବର 27,1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି.ଟି. ନାନାବତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950 : ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ।

ସମାନତା — ଶେଷ ତାରିଖର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ — ବୈଧତା — ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1990 ରୁ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା — ପୌରପାଳିକା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଦେଶିକ ସେବାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସର୍ବଭାରତୀୟ ରାଜପତ୍ରଧାରୀ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଶାସନିକ ସେବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯୋଜନା — ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକକୃତ ସେବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନାର ସୁବିଧା ବିସ୍ତାର କରି ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା — ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକ କର୍ମଚାରୀ, ଅବସରକାଳୀନ ଯୋଜନାର ସୁବିଧା ଲୋଡି ଏକ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ — ଯୁକ୍ତି ଯେ, ଶେଷ ତାରିଖର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ମନମୁଖୀ ହୋଇଛି — ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଖାରଜ — ଅପିଲ — ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1990 ତାରିଖ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତତା ବହନ କରେ, ଅର୍ଥାତ୍, ସେହି ତାରିଖରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଯୋଜନା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା — ସେହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଅବସର ନେଇଥିବା ସମସ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ତାରିଖ ପରେ ଚାକିରିରେ ଥିବା କିମ୍ବା ଅବସର ନେଉଥିବା କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ପୃଥକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିଲା — ଏହିପରି ଭାବେ ଶେଷ ତାରିଖର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କୌଣସି ବେଆଇନତା ନୁହେଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ନୁହେଁ ।

*ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଶ୍ରୀ ଦେଓକି ନନ୍ଦନ ଅଗ୍ରୱାଲ, **[1992]*** **1 SCC 323; ଶ୍ରୀ** *ଆର୍. ଏଲ୍. ମାରୱା ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ, **[1987] 3*** **SCR 928 ଏବଂ** *ଶ୍ରୀ ଏମ୍. ସି. ଢିଙ୍ଗ୍ରା ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **ଜେ.ଟି. (1996) 2 SC 463, ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ (ସି) ସଂଖ୍ୟା 22517-20/1996 ।

ସି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 14764, 15213/94, 3806-07/1995 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 10.5.96 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍.ସି. ଢିଙ୍ଗ୍ରା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ମେ 10,1996 ରେ ସି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 14764/94 ଏବଂ ସମୂହରେ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଅଧିସୂଚିତ ପୌର ସମିତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକ କର୍ମଚାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସରକାର ଜାନୁଆରୀ 25,1991 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ସଂଖ୍ୟା JA-I-DCFA-DLG-91/3958 ରେ, ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1990 ଠାରୁ ପୌରପାଳିକାଗୁଡ଼ିକରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସର୍ବଭାରତୀୟ ରାଜପତ୍ରଧାରୀ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ପଞ୍ଜାବ ପ୍ରଶାସନିକ ସେବା ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନା ଲାଗୁ କରିଛି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଏହି ବିଷୟ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜୁଲାଇ 28,1994ରେ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ପୌରପାଳିକା ସମିତିର ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକ ସେବାର ସଦସ୍ୟ ଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନାର ସୁବିଧା ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା ଯେ, 1990 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନାରେ ସାମିଲ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କି ? ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବେ ସେମାନେ ଅଂଶଗ୍ରାହୀ ଭବିଷ୍ୟନିଧି ପାଣ୍ଠି ଯୋଜନା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏବଂ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ, ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ଅଂଶଗ୍ରାହୀ ଭବିଷ୍ୟନିଧି ପାଣ୍ଠି ଉଠାଇ ନେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ, ଶେଷ ତାରିଖ ଅର୍ଥାତ୍ ଏପ୍ରିଲ 1,1990ର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ମନମୁଖୀ ଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଯୋଜନାର ସୁବିଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ସମ୍ବିଧାନର

ଧାରା 14ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଅଟେ । *ଶାମ ଦାସ ଶର୍ମା ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ* ମାମଲାରେ ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନିର୍ଭର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଢିଙ୍ଗ୍ରା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ, *ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଶ୍ରୀ ଦେଓକି ନନ୍ଦନ ଅଗ୍ରୱାଲ* [1992] 1 SCC *323; ଶ୍ରୀ ଆର୍. ଏଲ୍. ମାରୱା ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ (1987) 3* SCR 928 ଏବଂ *ଶ୍ରୀ ଏମ୍. ସି. ଢିଙ୍ଗ୍ରା ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ଜେ.ଟି. (1996) 2 SC 463; ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଶେଷ ତାରିଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଥିଲା; ଶେଷ ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତମାନଙ୍କୁ ଅବସରକାଳୀନ ସୁବିଧା ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରାଯିବା ଉଚିତ; ଅନ୍ୟଥା, ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 14ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିବ । ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ଅବସରକାଳୀନ ବେତନ ଏକ ପୁରସ୍କାର ନୁହେଁ ବରଂ ସେବାରେ ଥିବା ସମୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜିତ ଏକ ଅଧିକାର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ, ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପୂର୍ବରୁ ଅବସରକାଳୀନ ଯୋଜନା ପ୍ରଚଳିତ ନଥିଲା । ଅବସରକାଳୀନ ଯୋଜନା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1990ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅଖିଳ ଭାରତୀୟ ସେବା କିମ୍ବା ପ୍ରାଦେଶିକ ସେବାରୁ ନିଆଯାଇଥିବା ପୌରପାଳିକା ସେବା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଏହାକୁ ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକ ସେବାରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜି.ଓ. ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେଉଁମାନେ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1990 ଏବଂ ଜୁଲାଇ 28, 1994 ମଧ୍ୟରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ, ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଏହି ଯୋଜନା ଅଣ-ପ୍ରାଦେଶିକ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ କହିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତିତା କରାଯାଇନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏପ୍ରିଲ 1,1990 ତାରିଖଟି ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଅଟେ, ଅର୍ଥାତ୍, ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ଯୋଜନା ସେହି ତାରିଖରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ସମସ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ସେହି ତାରିଖରେ ଏବଂ ପରେ ଚାକିରିରେ ଥିବା କିମ୍ବା ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଏକ ପୃଥକ ଶ୍ରେଣୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଯୋଜନାକୁ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଶେଷ ତାରିଖ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ କୌଣସି ବେଆଇନତା ନାହିଁ; କିମ୍ବା

ଏହା ଧାରା 14 କୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ ନାହିଁ ବୋଲି ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ । ଉପରୋକ୍ତ ରାୟରେ ଥିବା ଅନୁପାତର ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ନାହିଁ ।

ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହୋଇଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

ଅନୁବାଦକ

କଲ୍ୟାଣକର ସାହୁ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ